

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

1 Aralık 2012

Sayı: 174

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Mücadele eden işçiler işten atıldı
Demokrasi, sendikal haklar, özgürlük
Hiç biri patronların umurunda değil
İşçi mücadele ile hak alır

Bursa'da Renault fabrikasının 22 işçisi, sendika değiştirmek istedikleri için işten atıldı. Hükümetin bir türlü çıkarmadığı sendikalar yasası nedeniyle sözleşmeleri aylardır gecikmişti. İşyerinde örgütlü olan Türk-İş'e bağlı Türk-Metal sendikası, sözleşmede düşük zam önerince 1.500'ü aşkın işçi, fabrikada üretimi durdurup eylem yapıp daha yüksek zam alabileceğini söyleyen DİSK'e bağlı Birleşik-Metal-İş'e geçmek istediler. Komşu metal fabrikalarından da eyleme destek geldi. İşçiler, bu mücadelenin ardından işten atıldı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Hükümetin bilerek 12 Eylül tarihine denk getirdiği ve güya darbe yasalarını silecek olan Anayasa referandumunda, bir işyerinde çalışan işçinin istediği sendikaya üye olabilmesi, bir işyerinde birden fazla sendika olması, anayasal bir hak olarak kabul edildi. Ancak sıra bu hakkı kullanmaya gelince özellikle de işçiler kullanmak isteyince durum hemen değişiyor.

Cemaatler, tarikatlar, kuran kursları, patronların sömürü özgürlüğü için koşuşturan hükümet, işçilerin haklarına sıra gelince yok oluyor.

Üstelik anayasal hak olarak tanınan, sendika seçme ve üye olma hakkı, yeni çıkarılan sendikalar yasası ile aynen eskisi gibi sınırlandırıldı. İşçi, patronu işten atmaz da başka sendikaya üye olsa bile işyerinde sadece en çok üyesi olan sendikanın sözleşme yapabilmesi değiştirilmedi.

Sözleşme yapamayacaksa, hak alamayacaksa, sendika ne işe yarar? İşte böyle, işçi sınıfına verilen özgürlük, boş laftan öteye geçmiyor, işçiler için aynı baskıcı koşullar devam ediyor. Fabrikalara, inşaatlara, madenlere, üretim yerlerine demokrasi gelmedi. Ne iş yerinde ölümlerin sonu geldi, ne uzun çalışma saatlerinin. İşçiler mücadele etmedikçe de gelmeyecek.

Başbakan arada bir patronlarla kavga etse de onların sözünden, çıkarlarını korumaktan bir santim şaşmıyor. Patronlar, bu nedenle onu yerinde tutuyorlar.

İşçilerin iyi bir ücret talebi, yaşamları için gerekli. Ama patron için bu işçinin elinin kendi cebine uzanması, fabrikanın yönetimine, paranın nereye gideceğine karar verilmesine karışılması demek. Fabrikada işçilerin emeğiyle üretilen zenginliği kendisinin sayan patronlar, bu nedenle ücret konusunda çok acımasızlar.

Üstelik Renault şirketi, hele Türkiye'deki kısmı, müthiş kâr ediyor. Gazeteler, Renault şirketinin bünyesindeki farklı marka ve modellerdeki araçların satış rekorlarını yazıyor.

Örneğin Ocak-Ekim arasında, 68 bin adetten fazla Renault satılarak, en çok satılan dördüncü araç türü olmuş. Türkiye'de üretim o kadar kârlı ki, Fransa'daki genel merkez, geçtiğimiz aylarda, Avrupa'daki üretimin bir kısmını Bursa'ya kaydırma kararı almıştı.

Avrupa'daki krize rağmen, hem şirket genel merkezi hem de Türkiye kısmı, kâr etmeye devam ediyor. Avrupa'daki fabrikaları, işçi ücretleri daha yüksek olduğu için Türkiye'ye kaydırarak, ama fiyatları değiştirmeden, daha fazla kâr etmeyi planlıyorlar.

Buna rağmen, zaten aylardır geciken işçinin ücretini düşük tutmak için işçi atmaktan çekinmiyorlar. Patronların fabrikalardaki saltanatında en ufak bir değişiklik yok. İşçileri, makineleri gibi gören bu patronlar düzeni sürdükçe, demokrasi, özgürlük, patronlar için var işçiler için ise boş laftan öteye geçmiyor. İşçinin sadece hak almak için değil, var olan haklarını kullanmak için bile Renault işçileri gibi mücadele etmesi gerekiyor. (30.11.2012)

Emekçinin Gündemi

Sömürü düzeni yerinde duruyor!

Kapitalist sömürü düzeni yerinde dururken burjuva hukuku ile burjuvaziyi koruyan neferlerini yargılıyoruz. Tamamen gülmece.

12 Eylül askeri darbesinin yargılanması AKP'nin "ileri demokrasisi" çerçevesinde devam ediyor. 12 Eylül'ü iki yaşlı generale generale yükleyerek yargılıyorlar. Demagojiden öte bir anlamı yok.

12 Eylül askeri darbesi, işçi sınıfının haklarını geliştiren ve mücadelesini veren, büyük sermayeye zor günler yaşatan dönemin adresidir. İşçilerin haklarını ve kazandıklarını geri almak için önce olağanüstü yasalar devreye girdi. 24 Ocak kararları ile ilan edilen bu yasalar, para etmedi. Büyük sermaye bu kez orduyu devreye soktu. Böylelikle 12 Eylül askeri darbesi gerçekleşti. Büyük sermaye rahat bir nefes aldı. Yüz binlerce emekçi, devrimci, işçi sınıfının öncüleri işkenceden geçirildi. Tutuklandı, uzun süre hapis yattı.

12 Eylül darbesinin arkasında duran ve siyasi ve parasal destek veren büyük sermaye; Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar, Ülkerler ve benzerleri bu dönemde büyüdü. Aynı sermaye AKP iktidarını da

destekleyerek, kârına kâr katmaya devam ediyor. Bugün AKP hükümeti, 12 Eylül yasaları ve kendisinin çıkardığı benzerleriyle işçi sınıfını eziyor, haklarını talep eden Kürtlere saldırmayı sürdürüyor. Yine on binlerce insan hapishanelerde, satın alma gücü düşük, çalışma koşulları kötüleşti, iş güvencesi neredeyse yok edildi.

12 Eylül darbesini yapanlar aslında büyük sermayenin emir kullarıdır. Kendi savunmalarında da bu gerçeği açıklayarak, tarihe not düşüyorlar. Güya hafızasında sorun yaşayan Kenan Evren'in dediği gibi: "İhtilal tarihi bir

devlet başkanımıym. Türkiye Cumhuriyeti devletinin yedinci cumhurbaşkanıyım. Ben 12 Eylül hareketinin hesabını büyük Türk milletine verdim. Beni bundan sonra tarih yargılar. Demokrasinin yaşadığı yerde ihtilal olmaz. Siyasiler, beceriksizliklerini askere fatura etmeye çalışıyorlar. Bugün yine aynı şekilde o ihtilali yapardık." Darbeyi yapan, akıl veriyor.

Hiç olmazsa, darbeden etkilenenlerin AKP'nin ileri demokrasi yalanına ortak olmaması gerekirdi.

Elbette 12 eylülleri yaratanlar yargılanmalı ama bu burjuva hukukuyla değil.

Sermaye düzeninin tüm aygıtları, kurumları ve net olarak sömürü düzeni sorgulanmalı ve yargılanmalı. Bu ancak işçi ve emekçilerin iktidar gücü ile olur.

Bize düşen görev işçi sınıfının iktidara gelmesi için örgütlenme ve mücadelesini sağlamak için

daha çok çalışmaktır.

Sonuçta meclisteki darbeleri araştırma komisyonu palavra toplantılarından beklentisi olanlar, 12 Eylül'ün sözde yargılanmasından beklentileri aynı. Bizim değil. (26.11.12)

olaydır. Tarihi olaylar yargılanamaz. 12 Eylül iktidarı, kurucu iktidardır. MGK'nın 1982 Anayasası ile hükme bağlanmış tasarruflarının suç olduğunun iddia edilemeyeceğini herkes bilir. Biz ihtilal yaptık. İhtilale teşebbüs etmedik. Ben 12 Eylül hareketini yapan genelkurmay başkanımıym. MGK başkanı ve

Patronların kârına karşılık işçilere ölüm!

Çalışma koşullarında denetimsizlik, düşük ücretle iş güvenliği şartlarını yerine getirmeden özelleştirme yapanların, işçileri böylesi koşullarda çalışmaya zorlayanların, her gün herhangi bir yerle olabilecek iş kazasına zemin hazırladığı açık.

AKP iktidarı 10 yılını doldurdu. İşçi sınıfının çalışma koşulları kötüye gidiyor. Büyük sermayenin istediği çalışma koşullarını birer birer yasa haline getirdiler. İşçi sınıfının yaşam koşulları da kötüleşti. Örgütsüz, sendikasız, esnek çalışma, iş güvenliği ve iş güvencesi olmadan çalışma, işçi tamamen patronların keyfine kaldı.

Son zamanlarda ölümcül iş kazalarının artmasının nedeni de budur. İş yerleri denetlenmiyor. Hükümet sadece ihracata bakıyor. Bir de gelen dolara. Kazada ölen işçilere ise çok kızıyorlar. Canım dikkatli çalışsalar ... o saatte ne işleri var orada, gibisinden.

Son olarak Eti Bakır Samsun İşletmesi'nde iş kazası denen "iş cinayetinde" yaklaşık 300 tonluk amonyak kapağının montaj sırasında işçilerin üzerine düşmesi sonucunda 5 işçi öldürüldü, 14 işçi yaralandı.

Eti Bakır Samsun İşletmesi devlet kurumuydu, özelleştirildi. Özelleşmeden önce iş yeri sendikalıydı. İş güvenliği denetimi az da olsa kurumsal olarak vardı. En kötü sendikanın bile farkı hissedilir.

Özelleştirildikten sonra işçilerin bir kısmı işten atıldı,

kalanlar sendikasızlaştırıldı ücret, 740 liraya indi. İş yerinin yeni sahibi olan şirket ihaleye çıkarıp işletmeyi bir taşeronla devrediyor. Bu taşeron da işletmedeki işleri alt taşeronlara yaptırıyor.

Zaten 6 ay önce yine bu iş yerinde ölümlü kaza daha olmuştu. Şirket hiçbir şekilde soruşturmaya tabi tutulmadı. İşletmeci şirket olan Cengiz İnşaat AŞ daha önce de Kastamonu Küre'de 19 işçinin katili olan taşeron şirkettir. Arkası güçlü, başbakan ve bazı

bakanlarla ailevi bağları olduğu için rahatlıkla ihale alıyor. Kârına devam ediyor. Bu ilişkiler nedeniyle Küre'deki işçi cinayetlerini sorgulamayan hükümet, sonrasındakilere davetiye çıkardı.

Özelleştirme ve taşeronlaştırmanın getirdiği rahatlık içindeki Cengiz İnşaat, rahatlıkla Eti Bakır Samsun İşletmesi'nde iş alabiliyor. Aldığı gibi Küre'deki çalışma koşullarını dayatıyor. Sendikayı ortadan kaldırıyor, ücretleri düşürüyor. Bir süre sonra sendika yeniden örgütlenme

çalışması yapıyor. Patronun baskısı artıyor, örgütlenme çalışması engelleniyor.

Olayın olduğu güne kadar durum buydu. Patronun tavrının değişeceğini beklememeli. Eğer işçiler seslerini yükseltmezse Cengiz İnşaat, ölümlerine sebep olduğu işçilere rağmen, başka yerlerde ihale almaya, kâr etmeye devam edecek.

İş cinayetlerinin yaşandığı günlerde yetkili kişiler sürekli olarak, "sorumlular yakalanacak, gereken cezayı alacak" laflarını söylüyor. Ya da olayın olduğu yere göre bir iki sorumlu yetkiliye en basit cezalar verilerek, geçiştiriliyor.

Daha geçtiğimiz yaz güya çok iyi bir yeni iş güvenliği yasası çıkarılmıştı ama değişen bir şey olmadı.

İş kazalarından patronları sorumlu tutacak yasal düzenlemeler olursa,

bir çok iş yerinde çalışma koşulları iyileşir ve en basit tedbirler yüzünden işçi ölümleri sona erer. Ancak iş yerlerinin işçiler için güvenli olmasını sağlayacak olan, iş yerinde çalışan işçilerin doğrudan denetimidir. Bu da ancak işçiler örgütlü ise mümkün.

İşçilerin örgütsüzlüğünden yararlanan hem patronlar hem de hükümet iş güvenliğinin sağlanmasının önündeki en büyük engeldir. Bu engeli yıkmanın yolu da işçilerin mücadelesidir. (27.11.12)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İşyerinde değişen bir şey yok

Büyükşehir yasa tasarısının bizim işyerinde tartışılma biçimi farklıydı. Şovmen belediye başkanı, patronumuz, televizyona çıkıp bazı mahallelerin başka ilçeye bağlanmasına karşı çıktı. Demokrasi gereği, mahalle sakinlerine sorulacağını söyledi.

Hem sandık kurulacak hem de Anayasa Mahkemesi'ne başvuru yapılacaktı. Buraya kadar her şey normal. Başkan, belediye içindeki muhtarlıklardan servis kaldırılarak, yandaşlarını topladı. Hazırlanan renkli oy pusulaları, havaya atılarak, sandık kurulmadan bölgeden ayrıldı.

Böylece başkanın niyeti ortaya çıktı; rant peşinde. Mahalle sakinlerini fikrini gerçekten sormadı ama buradaki dört parsel arsanın, kendine bağlanması kararını belediye meclisini acil toplayarak aldırdı. Burada, başkanın açtığı yüksek okul yapılacak.

Bu ayak oyunları yetmezmiş gibi daha büyüğüne hazırlık yaptı. Ayrılan mahallelerde çalışan toplam işçi sayısı 140-150 arasında. İşçilerin durumunun ne olacağı tartışma konusu edilirken, giden mahallelerle belediyenin gelirinin azalacağı yalanı da gündeme getirildi. Böylece işçi çıkarılacak söylentisi başlatılarak, işçinin zam talebine sınır çekmek için kendilerince hazırlık yapıyorlar.

Oysa son zamanlarda, giden mahalleleri aratmayacak iş merkezleri, dev inşaatlar yapıldı. Başkanın söylediği “gelir azalıyor” yalandan ibaret. Bu sözlere işçinin karnı tok.

Başkanın önceliğini neye verdiğini işçiler çok iyi biliyor. İşçiler, daha önce de “gelir gitti” bahanesini duymuştu.

Şimdiden sendikasız, taşeron işçiler arasında kendinize iş arayın, söylentisi yayılıyor. “Devrimci” sendikamız, umarız aklını başına alarak, gerekeni yapar. Bir an önce diğer taşeron işçileri örgütleyerek, örgütünü güçlendirir. Şimdilik böyle bir şey yapmaları zor görünüyor, öyleyse bu sorumluluk işçilere düşüyor.

Önümüzdeki günlerde işten çıkarılacak işçileri sahiplenmek, bu yönde mücadele etmek, kendi geleceğimize sahip çıkmak, haklarımızı korumak anlamına geliyor. Başkanın kötü emellerine şimdiden duyarlı olmak zorundayız. (22.11.12)

Gıda

Sendika işçileri dinlememekte diretiyor

Geçen ay bayramlaşmak için gelip işçilerin sözleşmeyle ilgili beklentileriyle karşılaşan sendikacılar, hala işçiyi yok sayan tutumdalar. O gün söyledikleri “her kademeyi memnun edeceğiz” vaadine karşı, işçilerden gelen “herkese 300 lira zam” talebini hiçe sayarak hareket ediyorlar.

İşyerindeki tartışmadan sonra, sendikanın genel başkanı, temsilci işçilerden biri ile görüşüp ücretini sormuş ve ne kadar düşük olduğunu kabul etmişti. Ve bu yıl patronu zarlamak gerektiğini söylemiş. Demek ki daha önce patronu hiç zorlamamış.

Ancak aradan geçen birkaç haftada, eski hallerine döndüler. Amalarla başlayan ve

amalarla biten konuşmalar yapıyorlar. İşçilerde ise “biz ne istediğimizi söyledik, daha ne yapalım” düşüncesi var. Söylemenin yetmediği, mücadelenin gerektiği düşüncesi henüz yok.

Ekim ayında verilmesi gereken erzak hala dağıtılmadı. Temsilciler, aralıkta diyor ama sümen altı edilecek gibi görünüyor. Kış geldi, kışlık elbiseleri almadık. Hastalanacağız, ne patrona ne de sendikada tık yok. Kazanılmış haklarımızı bile takip etmeyen sendikacıları zorlamazsak, yeni hak kazanamayız. Taleplerimiz için patrone yana tavır alıyor. Patron da bunu bildiği için örgütlü gücü bize karşı kullanıyor. İşçiler olarak yapmamız gereken, patrone haklarımızı almak için kendi örgütümüzü, kendi denetimimize almaktır. (Bir işçi)

Gün gelecek işçi sınıfı amacına ulaşacak

İşçiler birleşin diyoruz, yılmayacağız usanmayacağız devam edeceğiz.

Patronlar, az işçiyle çok iş yaptırmak, kazanılmış haklarımızı elimizden almak için ellerinden geleni yapıyor. Çalışmaya yeni başlayan arkadaşlar, hakların ne kadar geriletildiğini bilmiyor. Yılda 4-6 kez verilen ikramiye, çocuk, yakacak yardımı gibi sosyal hakların ne kadar yüksek olduğunu, günde sekiz saat çalışmanın uygulandığını bilmiyorlar.

Çıplak ücret ve 12 saat çalışmaya talim ediyorlar. Bunu kabul etmeyeceğiz, inadına örgütlenip birlik olacağız, istediğimiz düzeni kuracağız. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Düşmanlık değil, dayanışma gerekli

Suriye'nin ardından şimdi de Irak hükümeti ile gerilim tırmanıyor. Türkiye devleti yönetimi, merkezi Irak yönetimini görmezden gelerek, özerk Kürdistan bölgesel yönetimi ile petrol anlaşmaları yapıyor. Bölgeden çıkan petrolün, taşınması için boru hattı döşenmesi bile gündemde.

Bu çıkar kavgası bu güne kadar, alevi-sünni-kürt çekişmesi gibi gösteriliyordu, sonunda başbakan baklayı ağzından çıkardı. Gerçeği söyledi. Türk devleti, ekonomik çıkarlarını korumak için Irak Kürt bölgesi yönetimini ve Irak muhalefetine hamilik yapıyor, siyasi çekişmelerinde taraf oluyor. Orduyu ve büyük emperyalist devletlerle ilişkilerini kullanarak, Suriye'de olduğu gibi Irak'ın da yönetimine müdahale ediyor.

Bu siyasetin baş mimarı, Tayyip'in akıl hocası dışişleri bakanı, Suriye'de ağzının payını aldığı için geri plana çekildi. Ona, timsah gözyaşı dökme rolü verildi: Önce Myanma'da (Burma) şimdi de Filisten'de bol bol gözyaşı döküyor.

Birkaç ay önce "Ortadoğu'yu biçimlendireceğiz" diye bas bas bağırıyordu. Elbette neden söylediğini yapmayıp çaresizler gibi gözyaşı döküğünü sorabiliriz.

İktidar çevresi, Filistin'de ölenlerin üzerinden de kendilerine pay çıkarmada geri kalmıyor: Güya gerçekleşmeyen ateşkesin sağlanmasında Türkiye

etkili olmuş! Bu kadar güçlü iseler, neden her gün çok daha fazla insanın öldüğü Suriye'de aynı çabayı göstermediler, göstermiyorlar?

Suriye'de tam aksi bir siyaset izleniyor: Çatışan taraflardan birine askeri eğitim ve silah yardımı yapılıyor. Böylece çatışma, ölüm ve yıkım artıyor.

Üstelik savaş Türkiye'nin sınır illerine de "sıçradı". Bunlar yetmezmiş gibi güya, savunma amacıyla NATO'dan füze isteniyor. Daha güçlü, daha öldürücü, daha geniş etki alanı olan silahlar, savaşı arttırmaktan, yaymaktan başka ne işe yarar Nitekim İran ve Rusya, bu füzelerin yerleştirilmesine karşı çıkıyor.

Ortadoğu'da ekonomik ve siyasi hakimiyet mücadelesi sertleşiyor. Bölgedeki devletler, büyük emperyalist devletlerin kendi aralarında çıkar mücadelesinin bir aracı. Başta büyük petrol tröstleri, silah şirketleri, inşaat şirketleri ve diğerleri, pay kapma kavgalarını, devletlerinin güçlerini kullanarak

Ortadoğu'da sürdürüyor ve buradaki halkların kanı dökülüyor, şehirler harap oluyor. ABD ve Avrupa'deki ekonomik kriz, kavgayı derinleştiriyor. Her emperyalist güç, nereye hakim olduğunu göstermek istiyor ve kimseyi hakim olduğu topraklara sokmak istemiyor.

AKP hükümeti, bu kavganın tarafı. Hem ABD'li hem de Avrupalı emperyalist güçlerin, bölgedeki koruyuculuğunu yapıyor. Bir yandan da Türk şirketlerinin, özellikle de kendini destekleyen sermaye çevrelerinin şu veya bu yolla bölgede kalıcı güç haline gelmesine uğraşiyor. Sırtını büyük güçlere dayandırdığı için Tayyip, bol keseden konuşuyor. Ancak bu sert çatışma ortamında

hükümet, bir o yana bir bu yana savruluyor. Bazen demokrasi havarisi kesiliyor, bazen kan dökmekten çekinmeyen bir güç. Her durumda halklarla değil, tıpkı kendisi gibi halklar üzerinde baskı kuran siyasi iktidarlara işbirliği yapıyor.

Komşumuz olan ülkelere karşı artan bu düşmanca siyasete karşıyız. Ortadoğu'daki tüm halklar, şu veya bu düzeyde kendi yönetimlerinin ve emperyalist güçlerin baskısı altında. Yaşantımız, koşullarımız benziyor, geleceğimizi savaşa değil, halkların kendilerini ezenlere karşı birlikte verecekleri mücadele ile kurabiliriz. (26.11.2012)

Uluslararası Gündem

Suriye

Muhalefetin yeni koalisyonu... Kitleler iki tehdit arasında

11 Kasım'da Suriye'deki ayaklanmanın başlamasından yirmi ay sonra, Katar'da toplanan, Beşar Esad'ın rejimine muhalefet eden birçok farklı hareket, büyük güçlü devletlerin ve Arap dünyası yöneticilerinin onayını alamayan "Suriye Ulusal Konseyi"nden daha kapsamlı birleşik yönetim kadrosu oluşturdu. Böylece "Suriye Devrimi ve Muhalefet Güçleri Ulusal Koalisyonu" doğmuş oldu.

Yürürlükteki rejimin yerine geçecek kişilerin koalisyonunun açıklanması, ABD tarafından desteklenen Riad Seif tarafından gerçekleştirilen girişimin ardından yapıldı. Fransa, geride kalmamak için, bu gelişmeyi "ileri bir aşama olarak nitelendiren" Dışişleri Bakanı Laurent Fabius aracılığıyla bu muhalefetler birliğini selamladı. Daha sonra Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande düzenlenen basın toplantısında bu koalisyonu, Suriye halkının tek temsilcisi olarak tanıdığını söyledi. Koalisyonun yeni isminde «devrim» sözcüğü bulunsa da, koalisyonun başkanlığına, Esad'a karşı olan Damas'lı «ılımlı» olarak nitelendirilen bir din adamı getirildi. Üstelik Müslüman Kardeşler, koalisyonu görünür

bir biçimde etkileyip yönlendiriyor. Ulusal Suriye Konseyi'nin (CNS) eski üyeleri yeni koalisyonun üçte birini bile oluşturuyorlar ve koalisyonun kapısı, hala, uzakta kalmış diğer gruplara açık.

Büyük güçlü devletlerin isteklerini yerine getirip kendilerini geniş oranda temsil etmelerini sağlayan Esad'ı izleyecek olan adaylar, kendi açılarından, silahlı grupların diktatörün tank ve uçaklarına karşı koyacak biçimde saldırıya

genişletilmiş koalisyonun ne bekleyebilir?

Ülke çapında ölümcül bir iç savaş sürüyor.

Diğer yandan silahlı grupların özgürleştirdiklerini söyledikleri bölgelerde dayatılan rejim, daha iyi görünmüyor. Yargılamadan gerçekleştirilen infazlar, islam kanunlarının dayatılması, Cihadçı militanlarca kontrol altında tutulan köylerin birçok haktan mahrumiyetin dayatılması. Bütün bunlar, eğer bu "kurtarıcılar" ülkeye

kendilerini dayatıp iktidarı ele geçirirlerse durumun hiç de iç açıcı olmayacağını gösteriyor. Koalisyon, silahlı muhalefete temsil edilebilecek politik bir yetki vermeyi başarmayı amaçlıyor. Batılı büyük güçlü

devletler onlara mali ve askeri yardım yapmayı kabul ederken, ülkedeki sağdan sola, diğer bütün politik akımlar da bu amacı onaylıyor.

Eğer yeni koalisyon ve silahlı muhalefet amaçlarına ulaşırlarsa, Suriye halkı sadece bir baskı ve şiddeti bir diğeriyle değiştirmiş olacak. LO (16.11.2012)

geçmesini sağlayacak silah, özellikle de uçak ve tank savar füzeleri sevkiyatı yapılmasını ümit ettiler. Ancak, Koalisyon şu an için tüm dünyadaki Suriye elçiliklerini ele geçirmek ve Esad rejiminin varlıklarının bir kısmını elde etmek ümidiyle yabancı ülkelerde meşruluğunun tanınması için çalışıyor.

20 aydır rejimin iktidarı elinde tutma isteğini pahalıya ödeyen kitlelere gelince, bu

İsrail'in Gazze saldırısını kınıyoruz

İsrail 6 günlük bombardımanların ve 116 Filistinlinin öldürülmesinden sonra, geçici olarak, kara saldırılarını durduracağını açıkladı. Gazze ve Batı Şeria kitlelerini sürekli bir şekilde terör saldırıları altında tutan İsrail yöneticileri bu kararı diplomatik bir çözüme şans tanımak için aldıklarını iddia ettiler.

Kara saldırıları olsun veya olmasın, savaşı bombardımanla sürdürüyorlar ve böylece her tarafa ölüm ve yıkım saçıyorlar.

Bitmek bilmeyen bu savaşın tek bir sorumlusu var: Sorumlu kendini savunan değil saldıran, yani İsrail. Gazze'de bir buçuk milyon insan, neredeyse üst üste yaşamak zorunda ve nüfusun yüzde 80'i yardımla geçinmek zorunda. Gazze tamamen İsrail'in denetimi altında. Burada yaşayan biri durumu şöyle anlatıyor: "Gazze yabancı bir gücün her şeye; sınırlar içine neyin girip neyin giremeyeceğine, kimin nerede yaşayıp kimin öldürüleceğine, tankların ne zaman girip birkaç kilometre karelik bir alanı yoğun bir şekilde bombalayıp ölüm saçabileceğine veya istediğinde işgal ettiği alandan çekilip insanlara hayatta kalma olanağı verdiğini göstermeye karar verdiği bir yer". Böyle bir kafes içerisinde bu şartlarda yaşamak zorunda kalan insanlar, cezaevi gibi kapatılmalarına ve maruz kaldıkları yoksulluk ve baskılara karşı nasıl isyan etmesinler?

Filistinli terörist midir?

Hayır, onlar sadece onurlu yaşamak isteyen kadın ve erkekler ve bazıları da bunun için

mücadele etmeye kararlı. Zaten çoğu zaman Filistinliler saldırıya uğradıkları için tepki göstermek zorunda kalıyorlar. 12 Kasım'da bir ateşkes kararına varıldı ve hemen ardından 2 gün sonra Hamas'ın askeri kanat sorumlusu "nokta vuruş" ile öldürüldü. İşte bu cinayete karşılık vermek için İsrail'e karşı roketler atıldı. Bu tarihten birkaç gün önce, 8 Kasım'da, İsrail askeri güçleri 2 haftalık sakin bir süre ardından yeniden Gazze şeridine girmişti ve bu askeri hareket esnasında top oynayan 12 yaşındaki bir çocuk öldürüldü. İşte bu cinayete

karşı tepki olarak atılan bir roket 4 İsrail askerinin yaralanmasına yol açmıştı.

Evet, saldırgan varsa o da İsrail yöneticileridir. Bu gerçeği, başta ABD olmak üzere İsrail'in bütün destekleyicileri dahil herkes çok iyi biliyor. Ama yine de İsrail'in, Gazze'ye karşı başlattığı saldırıların hemen ardından bütün Batılı yöneticiler ve özellikle de Obama, İsrail'in haklı olduğunu ve sonuna kadar desteklediklerini duyurdular. Fransız yöneticileri ikiyüzlü bir

şekilde, kamuoyunu idare etmek için, bazı çekincelerini belirttiler.

Ancak bu destek, sadece İsrail-Filistin sorunu ile sınırlı değil. Batılı hükümetler bu vesileyle bütün Yakın Doğu ve Ortadoğu halklarına tehdit savuruyorlar: İsrail bu bölgedeki jandarmamızdır ve her an, her istediğimize karşı kullanabiliriz. Emperyalist liderler İsrail'in siyasetine alet değiller, tam aksine İsrail'i kullanan onlardır.

Emperyalist orduları zavallı duruma düşüp Irak'tan çekilmek zorunda kaldı ve şimdi de Afganistan'dan çekilmek

zorundalar ve bu bölgelerde geriye onlara tamamen sadık tek ordu İsrail ordusu kalıyor. İşte bu şartlarda, emperyalist güçler, kayıtsız şartsız İsrail'in, Filistinli kitlelere karşı yürüttüğü savaşı destekliyor. Ama diğer yandan da İsrail'e belirli öğüt vermekten de çekinmiyorlar.

İşte bu nedenle Obama, İsrail yöneticilerinin kulaklarına, sakın Gazze'de bir kara hareketi yapmayın yoksa sokak savaşları bataklığına saptanırsınız ve oradan da çıkma çok zor olur, gibi öğütler fıslıyor. Obama bu konuda ne söylediğini çok iyi biliyor, çünkü Bush hükümetinden sonra, uzun yıllar süren Irak ve Afganistan savaşlarını sürdürdü ve bunlar yarı zaferlerle, daha doğrusu yarı yenilgilerle sonuçlandı.

Netanyahu, onu himaye edenin sözlerini dinleyecek mi? Bu hiç de kesin değil, çünkü Netanyahu o kadar kendini beğenmiş biri ki her istediğini yapabileceğine inanıyor. LO (23.11.2012)

Evden atma skandalına karşı öfke

Madrid’de, Murcie ya da Bask’ta “katil bankacılar” sloganlarıyla bir çok protesto gösterisi yapıldı.

Öfke öylesine güçlü ki evlerinden çıkarılan 2 kişi, sokağa atılmadan önce intihar etti. Rajoy’un sağ hükümeti, PSOE (İspanya Sosyalist İşçi Partisi) ile uyum içinde, bu konudaki yargılama usulünün gözden geçirilmesini kabul ediyor. Ancak, bu yolla evden çıkarmaların sadece birazı frenlenebilir. Oysa tümüyle durdurulması dayatılmalı. İnsanların evlerinden atılması yasaklanmalı.

2008’de başlayan krizden beri 400 bin aile evden çıkarma kararıyla karşı karşıya kaldı: 300 bini Zapatero’nun sosyalist hükümeti sırasında, 100 bini ise Rajoy hükümetinin 2011 kasım ayında iktidara gelmesinden sonra. Bu yıl, geçen yılın aynı dönemine göre % 20,6 oranında artış var. Artık her gün, 500’den fazla evden çıkarma uygulaması var.

Aslında kitlelerin gelirindeki azalma sürüyor: İşsizlik % 25’e yükseldi. İş kanunda yapılan reform, kamuda olduğu kadar özel sektörde de işten çıkarmayı daha kolay ve kazançlı kıldı. Ücretlerde kesinti yapıp, fiyatlar arttırılıyor.

Ancak evlerini kaybedenlerin sorunları, evlerine bankanın el koymasıyla bitmiyor. Aldıkları borcun faizlerinin alınması sürüyor ve aileler, artık sahip olmadıkları evler için para ödüyor.

Evden atmaların genelleşmesi, özellikle 15 Mayıs’tan sonra protestolar örgütleyen “öfkeli” hareketinin etkisiyle 2011’in mayısından itibaren, komşular arası dayanışma gelişti.

Onlarca evden atılma engellendi ya da zamana

birakılması sağlandı. Ancak artık dram güncel ve krizin kurbanı kitleler arasından bu saldırılara karşı başkaldırı katlanarak artıyor. Bankalar, örneğin Bankia gibileri, özellikle de onları iflasa sürükleyebilecek olan gayri menkul malların alım ve satımında spekülasyon işlemleri gerçekleştirmek için devletten milyarlarca avro aldılar. Bir yandan devletin, vergi ödeyenlerin ve diğerlerinin paralarını ceplerine indirdiler, diğer yandan usulsüz, kanunsuz koşulları dayatıp uygulayarak kurbanlarına ödettiler. Durum daha kötüye gidiyor. Çok sayıda yargıç, kanunun insanlık dışı olduğunu ileri sürüyor. Önemli bir polis sendikası, evden çıkarma eylemine katılanları engellemeyi reddeden üyelerini savunacakları uyarısında bulundu.

Ödenmemiş borçlar ve erteleme kararlarında usulsüz yargılama ve haksız uygulamalar için AIHM’e başvuruldu. Hükümet, PSOE ile görüşüp borçları silecek yerde, her ailenin koşullarını inceleyerek, ödeyebilecekleri bir kira ile evlerinde tutmayı sağlayacak biçimde kanunun gözden geçirilmesi olasılığında söz ediyor. Oysa yapılması gereken, kriz döneminde aileleri evlerinde bırakmak.

14 kasımdan itibaren İspanya’nın bütün bölge ve kentlerinde bütün iş kollarından emekçiler, muhalefet partileri, politik hareket ve dernekler, Mariano Rajoy hükümeti tarafından yürütülen kemer sıkma politikalarını protesto etmek için, sendikaların yaptıkları genel grev çağrısına kitlesel olarak yanıt verdi.

Valence’da 13 kasım akşamından itibaren metro grevi başladı. Rejoy’un patronlarla

görüşmek üzere kente gelmesi protesto gösterilerine yol açtı. Bölgenin demiryollarından 500 işçinin işten çıkarıldığının açıklanması, daha büyük bir saldırı olarak algılandı.

Büyük sendikalar, Madrid’de, 14 kasım sabahı, grev gözcülerine merkezi bir toplantı çağrısında bulundu. Bunlar daha sonra, grev çağrısında bulunmak üzere mahalleler ve iş yerlerine gitmek üzere dağıldılar. Aynı zamanda farklı sendikaların ve politik örgütlerin militanları toplandı. Séville’de, mahallelerde grev çağrısı yapmak ve öğleden sonra kortej hazırlamak için militan grupları oluştu.

Hareketin sınırlı olduğunu söyleyen hükümetin açıklamalarına rağmen, kamu ve özel sektör emekçileri, sendikaların çağrısını izledi. Buna metal iş kolundaki büyük şirketlerin emekçileri de dahildi. Kemer sıkma politikaları, ücretlerdeki indirim, işten çıkarmalar, sağlık ve eğitime yapılan saldırılar reddedildi.

Ancak 14 kasım grevlerinin ve protesto gösterilerinin önceden öngörülebilir biçimde katlanarak artması, devamını hazırlamak için bir sorun. Sendika yönetimleri kitlelerin yeni bir kemer sıkma politikasına evet ya da hayır deyip demediklerini öğrenmek üzere yeni bir referandum öneriyor. Ancak cevap ortada, yani iş yerleri ve sokaklarda. Emekçilerin ve kitlelerinin karar vermesi gereken, mücadelenin boyutlarını güçlü oldukları yerlerde fabrikalarda, bürolarda, hastanelerde, mahallelerde nasıl arttıracakları. Çünkü mücadeleyle, protesto gösterileriyle patronları, bankacıları ve onların hizmetindeki hükümeti gerilemeye zorlayacak bir güç dengesi oluşacak. LO (16.11.2012)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

ABD seçimleri üzerine

Obama'nın bu defa seçimleri 2008 yılına göre daha az oy alarak kazanması fazla bir şey değiştirmiyor: Yeniden seçildi ve geçmiş dönemdeki siyasetini uygulamaya devam edecek. Uyguladığı siyaset ise daha önceki dönemde, yani Bush döneminde uygulananın aynısı. Örneğin bankalara verdiği yardımlar, Bush döneminden de daha çok ve yurt dışı ettiği göçmen sayısı Bush döneminden daha da fazla.

Obama'nın yeniden seçilmesi eski seçim beklentilerini yeniden gündeme taşıdı. Obama yeniden seçilme kutlamalarında "Amerikan rüyasını" yeniden bol bol kullanarak her yurttaşın sıfırdan başlayarak zirveye yükselebileceği masallarını ballandıra ballandıra anlattı. Ama gerçekler tamamen farklı. Örneğin ülkenin yüzde 20 en zengin kesimi, ülke zenginliklerinin yüzde 84'üne sahipken, en yoksul yüzde 40 ise bu zenginliklerin sadece yüzde 0.5'ini paylaşıyor. Obama zenginlerin de artık ekonominin canlanması için fedakarlık yapmalarından bolca söz etti. Ancak şimdiden şunu kesin bir şekilde söyleyebiliriz ki bu yüzde 20 en zengin, önümüzdeki dönemde de servetlerine servet katacaklar. Obama, iktidara onlara yardımcı olmak için geldi.

ABD seçim sistemi tamamen denetim altında

ABD'nin seçim sistemi öyle bir şekilde denetim altında ki her şey iki burjuva partisi olan Demokrat

ve Cumhuriyetçi partilerin tekelinde. Parti içinde aday olabilmek bile, ön seçimler şeklinde, sıkı denetim altında. Bu iki parti, alt kademelerdeki tüm sistemi de denetim altında tutuyor. Örneğin Kasım ayında milletvekilleri, eyalet başkanları, belediye başkanları ve bir sürü yerel yetkili bu iki parti arasında, neredeyse tekel şeklinde paylaşılacak. Bazı istisnalar olsa da, çok nadir.

ABD burjuvazisi, devleti denetim altında tutuyor: Partiler üzerindeki hakimiyeti ise çok daha sıkı çünkü seçim kampanyalarında harcanan devasa para, burjuvalar tarafından sağlanıyor. Parti içinde bile rakipleri saf dışı bırakabilmek için basın yoluyla karalama kampanyaları için harcanan devasa miktardaki para da, burjuvazi tarafından karşılanıyor. Böylece her parti aday belirliyor, sonuçta iki parti aday ortaya çıkıyor. ABD'de bir kişinin her hangi bir seçimde seçmenlerin karşısına aday olarak çıkabilmesi için mutlaka zengin çevrelerin desteğini alması gerekiyor. Bu durum başkanlık seçimi gibi önemli seçimler için daha da geçerli. Bu yöntemlerle ABD burjuvazisi en başından seçmenlerin karşısına çıkacak olan bütün adayları tekeline almış oluyor. Seçmenlere düşen görev ise burjuvazinin ön plana çıkardığı adaylardan birini seçmek oluyor.

ABD'deki seçim harcamaları genellikle özel kişilerin adaylara verdiği mali destekle karşılanıyor. Ama iki yıldan bu yana şirketler de hiç bir mali sınırlandırma olmaksızın,

adayların komitelerini mali katkılar şeklinde destekleme olanağına sahipler. Şu ana kadar seçim harcamalarının toplamı yapılmadı. Ancak şimdiden bu son seçimlerde harcanan paranın bir öncekine göre çok daha fazla olduğunu söyleyebiliriz. Örneğin 2008 seçiminde Demokrat ve Cumhuriyetçi partilerin ikisinin toplam harcamaları 1 milyar dolar gibi çok büyük bir rakamı geçmişti. Son seçimde sadece Demokrat Parti'nin toplam harcamaları 1 milyar doları aştı.

Obama'nın bilançosu: Burjuvazi, krize rağmen servetini arttırdı

Obama'nın geçmiş dönem bilançosunu yaptığımızda emekçiler için olumlu bir bilanço kesinlikle göremeyiz. Obama, bir önceki seçimi kapitalizmin tarihinde yaşadığı en büyük krizlerden biri olan 2008 krizinin tam ortasında, Kasım 2008'de kazanmıştı. Batık bankaları, devasa miktardaki para yardımları yoluyla kurtardı. Mali kuruluşlar, sorumsuzca davranıp battılar ve Obama hükümeti onları kurtarmak için bir trilyon dolardan fazla para harcamadan çekinmedi. Obama bu planı, Ocak 2009'da seçimleri kaybeden Cumhuriyetçi parti ile birlikte oluşturup uyguladı.

Ayrıca Obama hükümeti, büyük ABD tekellerine de çok cömert davrandı. Örneğin General Motors 50 milyar dolar mali yardım aldı ve üstelik 45 milyarlık vergi borcu da silindi.

Sonuç sürpriz olmasa gerek; Obama'nın başkanlık döneminde ABD devletinin borçları çok büyük oranlarda arttı. Obama 2009'da başa geldiğinde borç 10 trilyon 600 milyar dolardı. Obama dönemi, buna 5 trilyon 400 milyar dolar ekledi. Bu borç, önemli ölçüde büyük sermayenin kârını güvence altına almak için yapıldı. Örneğin büyük şirketler, 2011 yılında kâr rekorları kırarak bir trilyon 500 milyar dolar kâr ettiler. Bedelini ise kitleler ödüyor. Şehir ve eyalet yönetimleri, kriz batağına saplandıkları için mali açıklarını kitlelerin üzerine yıkıyorlar. Örneğin Kaliforniya eyaleti, memurlara her ay bir günlük ödeneksiz izin dayatıp maaşlarından yüzde 4.6 oranında kesinti yapıyor. Kamu eğitim sisteminde de büyük kesintiler var. Ülkenin en büyük eğitim bölgesi olan Los Angeles'te son 2 yılda, eğitim bütçesinde yüzde 18'lik bir budama yapıldı.

İşsizlik ve yoksulluk giderek büyüyor

2008'deki büyük kriz, bir buçuk yıl içerisinde işsizliği iki katına çıkarıp yüzde 10 seviyelerine tırmandırdı ve bu oran, son üç buçuk yıl zarfında, yüzde 8'in altına inmedi. Şu anda işsiz sayısı, resmi rakamlara göre bile 23 milyonun üzerinde. Üstelik işsizlik sayısını azaltan rakamlardaki gerçek, arttığı söylenen işlerin üçte ikisini, büyük oranda, yarım günlük veya kısa süreli işlerden oluşmasıdır. Buna ek olarak sosyal haklara

karşı büyük saldırılar var. Artık işsizlik parası, kesintisiz sadece 6 ay veriliyor. Hatta bazı eyaletlerde bu bile verilmiyor. Yıl sonuna doğru, hiç işsizlik parası alamayan işsiz sayısının 3 milyonu bulacağı tahmin ediliyor. Bu durumun önümüzdeki dönemde hiç de iyileşmeyeceği kesin gibi görünüyor. Çünkü patronların yüzde 34'ü açıkça önümüzdeki aylarda tensikatlarla başvuracakları açıkladı. Bundan 3 ay önce bu rakam, yüzde 20 civarındaydı.

Obama ve Demokrat partililer, yıllardan beri ekonominin canlandığından söz ediyor. Arada bir, 2009'dan bu yana ekonomik canlanmanın

siyahlara hiç bir ciddi vaatte bulunmadı.

Yeniden, bir defa daha ABD başkanlık seçiminde, kazanan adayın Demokrat veya Cumhuriyetçi olması emekçiler ve yoksul kitleler için önemli bir şey değiştirmiyor. Başkan seçilen adayın kişiliği de pek fazla belirleyici değil. Bunu anlamak için dünyanın en güçlü ülkesi olan ABD'de 1980'li yıllarda ülkenin başında 8 yıl boyunca Reagan gibi yeteneksiz bir sinema oyuncusunun bulunmuş olduğunu hatırlamak yeter. Sonrasında, 2000'li yıllarda yine parlak biri olmayan oğul Bush'un hükmetmiş olması iyi bir fikir verebiliyor. Bu sözü edilen başkanlar, genel gidişatı hiç etkilemedi. Çünkü

esas belirleyici kararlar devlet aygıtı tarafından alınıp burjuvazinin genel çıkarları için uygulanıyor ve 4 yıllığına Beyaz Saray'a yerleşen kim olursa olsun, bu sözü edilen kararlar ondan sorulmuyor.

Emekçiler, her ülkede olduğu gibi ABD'de de geleceğini güvence altına almak ve çıkarlarını savunmak istiyorlarsa bu seçim komedisi tuzağına

düşmeyip örgütlenmeli, bir kurtarıcı beklemeden kendi öz güçlerine ve mücadelelerine güvenmelidir. LO (25.11.2012)

İşsizliğin artmaya devam ettiği ABD'de seçim kampanyaları sırasında da gösteriler vardı. Resimdeki pankart: "Halkın işe ihtiyacı var"

kırılgan olduğundan da söz ediyorlar. Eğer canlanmadan bahsedeceksek olursak, esasen 2008'den bu yana üretimdeki kötüye gidiş tartışılmazdır. O tarihten bu yana, ülkede gelir seviyesindeki toplam kazanç, ortalama, yılda 4 bin dolar azaldı.

Obama'nın yeni dönemi büyük bir engelle başlıyor. Seçim esnasında bile, gerici çevrelerin oylarını kaybetme korkusuyla ülkenin en çok ezilen kesimlerine, özellikle de

Güncel... Güncel... Güncel...

Kadınlar mücadeleye

25 Kasım, dünya çapında kadına yönelik şiddetin önlenmesine dair bir gün olarak anılıyor. Ancak ne yazık ki bu günde de genç bir kadın öldürüldü.

Son dönemde kadınların haklarındaki iyileşme oldu. Kadınlar haklarını istiyor ama toplumdaki erkek egemen zihniyet değişmeden kaldığı için kadın hakkını istedikçe ona yönelen şiddet artıyor.

Kadına yönelik fiziksel, duygusal ve sosyal şiddet, akıl almaz biçimlerde ve yoğunlukta. Eve hapsetme, bağlama kendine zarar vermeyle tehdit etme, parasız bırakma, gelirine el koyma, küçük düşürme, kişiliğini ezme, çocuklarından ayırma, bazıları. Bazı şiddet biçimleri, o kadar incelikli ki çoğu zaman dışarıdan fark etmek zaman alıyor.

Bu durum, şiddetin hiç de tesadüf, kişisel ya da anlık öfkeden olmadığını gösteriyor. Kadına yönelik şiddet, öğretiliyor ve öğreniliyor.

Üstelik birkaç boyutu var. Önce şiddete temel oluşturan kapitalist üretim ilişkileri var, onun üstüne devletin yıldırma ve baskı siyaseti nedeniyle uyguladığı var en sonunda erkek şiddeti var.

Düzen katında genellikle en sonucusu gündeme geliyor ve şiddetin suçu, tek tek bireyler oluyor. Evet, şiddet uygulayan erkekler ama her şey gibi aslında bu da bireysel değil. Şiddetin öncesi, şiddete giden süreç ve

şiddete zemin hazırlayan ortam ve koşullar var. Tüm bunlar çoğu zaman gündeme getirilmiyor.

Aile için şiddetin yaşandığı durumlarda veya eski eş veya sevgililerin içinde olduğu durumlarda, “kıskançlık” gibi duygular, “boşanma isteği” gibi uyumsuzluklar, en fazla yanlış bakış açıları, kişisel anlaşmazlıklar gündeme getiriliyor. Oysa bütün bunların arkasında, geçim derdiyle yapılan evlilikler, aynı nedenle boşanmalar, yoksullaşma nedeniyle çıkan geçimsizlik var.

İş yerinde, mahallesinde veya evinde sorunlarını çözemeyen, bunun nedeninin düzen olduğunu anlayamayanların çaresizliği var.

Üstelik, bir araştırmada ortaya çıktığı gibi her yüz çocuktan 43'ü dayak yiyerek büyüyor. Her yüz aileden 56'sında sürekli kavga var. Çocuklar şiddet içinde büyüyor. Yetişkinlerin, kolayca şiddete yöneldiğini görüyor ve örnek alıyor.

Kişisel diye gösterilen şiddet olaylarını kazıdıkça altında, toplumsal sebepler

hemen yüzünü gösteriyor. Zaten bu nedenle, ne kadar gündeme getirilse, ne kadar karşı çıkılsa da kadına yönelik şiddet azalmıyor.

Devlet katından gelen, özellikle kadına yönelik olan şiddet, her daim suçlu görünen kesimlere yani hakları için mücadele edenlere yöneldiğinde görmezden geliyor. Ancak polis ve ordunun şiddeti, kalabalık içinde bile kadına karşı daha acımasız. Çünkü bir kadın, devletin doğru dediğine itiraz ettiğinde hem devlete hem de erkek işine karşı çıkmak gibi iki suçu bir arada işler.

Türkiye'de kadına yönelik şiddeti ağırlaştıran bir etmen de Kürtlere karşı uygulanan savaş. Savaş nedeniyle hem fikirlerde hem de fiilen çatışmaya girmeleri nedeniyle askeri “erkek” zihniyeti yani kesin itaat, sevgi ve saygı temelinde değil boyun eğme temelinde ilişki biçimi toplumda yaygınlaşıyor. Fiziksel güç, silahlar, üstün çıkma yüceltiliyor. Sadece yetişkinler değil, çocuklar ve gençlerde bu yanlış ortamda büyüyor.

Bunlar bile, kadına yönelik şiddetin sadece karşı çıkmakla sona ermeyeceğini anlatıyor. Karşı çıkmanın ötesine geçip şiddet ortamını yaratan ve sürdüren kapitalist ilişkileri ve onun neden olduklarının yok olması için de mücadele etmek gerekiyor. Bu görev de öncelikle şiddetten en çok zarar gören kadınlara düşüyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.